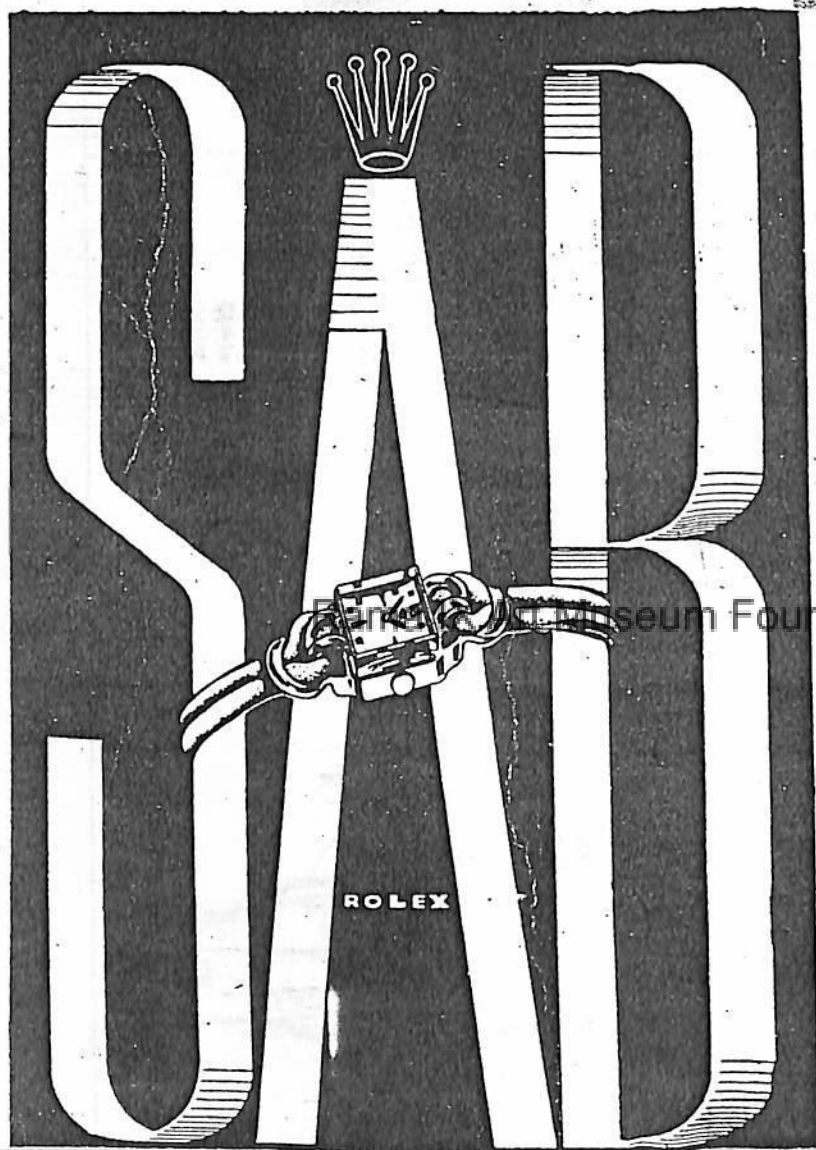
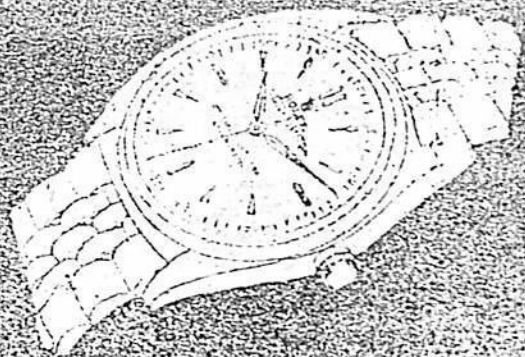

Herzog-Archiv Foundation

อารัมภบท

ถ้าปราศจากศิลปะ ชีวิตของคนก็จะเป็นแต่
เกิดมาอยู่ในโลกแห่งความเป็นน้ำเน่าเฉือน

มีก็แต่ความบันเทิงปนกันอย่างหลวมๆ ของสัตว์โลกเท่านั้น แต่ผู้ที่
รู้ย่อมเห็นว่าคนเรานอกจากมีร่างกายอันเน่าเน่าเปื่อยได้ ยังมีอยู่อีก

อย่างหนึ่งที่เราเรียกว่าดวงใจ ซึ่งต้องการความปราณีตกลมเกลียวด้วย

สิ่งอันทำให้ปรากฏเกิดปัญญารู้สึก ซึ่งเรียกเป็นคำเฉพาะว่า

การประจักษ์แห่งพุทธิปัญญา (Intellectual Manifestation)

ด้วยเหตุนี้ คนจึงผิดคิดว่าสัตว์โลกอื่นๆ ด้วยมีความรู้สึกว่าจำเป็น

จะต้องมีศิลปะ เพราะศิลปะเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นได้ว่า เป็น

อารมณ์เครื่องขัดเกลาจิตใจให้สูงขึ้นสูง และมีความไม่เห็นกับ

ตนเองที่ถึงเป็นอย่างยิ่ง ที่ว่าความไม่เห็นแก่ตนเองเป็นที่ตั้งหมาย

ความถึง “เรา” ซึ่งมีอยู่ในตัวเรา “เรา” ที่ว่านี้ ตามธรรมดา

เมื่อประสบอารมณ์อะไรที่พอใจพอใจ ก็อยากจะทำมันเอาไว้

เสียเองแต่ผู้เดียว ไม่อยากให้ผู้อื่นมีส่วนร่วมด้วย ทั้งนี้เป็นสัญ

ชาตญาณที่เห็นแก่ตนเองโดยเฉพาะ บอกตัวอย่างเบื้องต้นว่าความรัก

เรารักอะไร เราก็หวงไม่ยอมให้ผู้อื่นมีส่วนร่วมร่วมรักด้วย

กับเราในสิ่งนั้น แต่ตรงกันข้ามถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับศิลปะเช่น

เมื่อเราได้อ่านหนังสือดีๆ ได้ฟังเพลงที่ไพเราะๆ หรือได้ดูศิลปะ

กรรมอย่างอื่น ๆ ลางชิ้นที่งาม ๆ จับใจ เราก็เกิดอารมณ์ความ

รู้สึกเป็นความจำเป็นขึ้นมา อยากให้เพื่อนๆ ได้อ่านได้ฟังหรือ

ได้ดูชมสิ่งเหล่านั้น อันเป็น “การประจักษ์แห่งศิลปะ” ร่วมความ

รู้สึกเช่นเดียวกับเราด้วย ต่อมาก็ออกมาให้ได้อ่านได้ฟังหรือได้ดู

ซ้ำในศิลปกรรมนั้น อันทำให้เกิดความยินดีบันเทิงใจทางพุทธิ

ปัญญาพร้อมกับเพื่อนๆของเรา เพราะฉะนั้นจึงเป็นเครื่องพิสูจน์

ให้เห็นได้ว่า ศิลปกรรมเป็นปัจจัยทำให้เราไม่เห็นกับตนเองเป็นที่

ตั้งเมื่อรู้สึกยินดีบันเทิงใจก็อยากให้เกิดต่อไปถึงผู้อื่น ได้มีส่วน

ร่วมความรู้สึกนี้กับเราด้วย ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นผู้อยู่ในชาติชั้น

วรรณะใดเราอินคืออยากให้มีส่วนร่วมด้วยเสมอ ศิลปแม้เป็นการ

สำแดงออกเป็นลาภัญญ์สำหรับสามัญชนก็ดี หรือเป็นการส่ว

Rama IX Art Museum Foundation

หลังจากที่มันได้เป็นเรื่องของความเจริญก้าวหน้าแห่งวัฒนธรรม
ทางศิลปะเกี่ยวกับความรู้จักค่าของ สิ่งทั้งมวล ขณะนี้ให้เรามี
ความเป็นสุขใจที่เห็นชาว ไทยสมัย บัจุบันเป็นผู้ ชอบ ศิลป
ก็พอ

ความเจริญก้าวหน้าทางสุนทรียภาพของประเทศไทยชาติ
ย่อมเป็นไปอย่างเชื่องช้าและยากลำบาก เพราะประชาชนในดๆ
ไม่ว่าจะเป็น ชาวยุโรปอเมริกันหรือ เป็นชาว ประเทศทาง ตะวัน
ออกมักมีความนิยมยินดี ไปในทางชอบแต่รูปภาพจิตรกรรมและ
รูปปั้นรูปหล่อที่เป็นศิลปะเหมือนกับของจริงตัวจริงใกล้ๆ เข้าไป
ราวกับเป็นรูปถ่าย แต่อาศัยด้วยการศึกษาทางศิลปะ ใครๆก็อาจ
บรรลุความรู้สักรู้ค่าของศิลปกรรม อันมีคุณสมบัติเกี่ยวกับ
ความรู้สักอันเป็นอารมณ์สะท้อนใจทางพุทธิ ญาณว่ามีค่ายิ่งกว่า
ศิลปกรรมที่มีคุณสมบัติเหมือนกับของจริงตัวจริง

โดยเหตุที่รู้ สักเห็นว่า ประชาชน ชาวไทยเรา เป็นผู้สนใจ
ศิลปะและเป็นที่รู้ช้อย่าว่าเป็นสิ่งสำคัญแก่ประเทศไทย ในอันที่
จะส่งเสริมศิลปบัจุบันให้คลี่คลายก้าวหน้าให้มากที่สุด เพื่อ
ให้ประเทศไทยมีความ เสมอใกล้เคียงกับ ประเทศอื่นในตะวัน
ออก กรมศิลปากรจึงจัดให้มีการแสดงศิลปกรรมเป็นงานประจำปี
เพื่อให้มหาชนได้เห็นความเจริญก้าวหน้าไปตามสมัยของศิลปินชาว
ไทย กับทั้งจะได้มีอุปนิสัยเป็นบัจจับรู้สัค่าศิลปที่ดีต่อไป

ความเจตนาของกรมศิลปากรต้องการศิลปทางคุณภาพไม่ใช่
ทางปริมาณ เพราะฉะนั้นศิลปกรรมแต่ละชิ้นที่นำมาแสดง จึงมี
คณะกรรมการเป็นพิเศษ ประ กอบด้วยผู้ ทรงคุณเป็น ศิลปิน เป็นผู้
เลือกคัดแล้วทั้งนั้น เพราะฉะนั้นการแสดงศิลปกรรมสำหรับชาติ
ที่กล่าวนี้ จึงมีแต่ศิลปผลิตภัณฑ์ชั้นดีที่สุดของศิลปินชาวไทย
ใน พ.ศ. ๒๔๕๓

กรมศิลปากรจะหวังว่าศิลปกรรมทุกชิ้นที่ออก แสดงเป็นสิ่งที่
ที่ขบใจหรือนิยมยินดีของผู้ที่เข้ามาชมทั้งหมดก็หาไม่ ศิลปกรรม
เหล่านั้นอาจจะมีคุณค่าเกินกว่าที่จินตจิตใจของสมัยปัจจุบัน

Rama IX Art Museum Foundation

หลังจากที่มันได้เป็นเรื่องของความเจริญก้าวหน้าแห่งวัฒนธรรม
ทางศิลปะเกี่ยวกับความรู้จักค่าของ สิ่งทั้งมวล ขณะนี้ให้เรามี
ความเป็นสุขใจที่เห็นชาว ไทยสมัย บัจุบันเป็นผู้ ชอบ ศิลป
ก็พอ

ความเจริญก้าวหน้าทางสุนทรียภาพของประเทศไทยชาติ
ย่อมเป็นไปอย่างเชื่องช้าและยากลำบาก เพราะประชาชนในดๆ
ไม่ว่าจะเป็น ชาวยุโรปอเมริกันหรือ เป็นชาว ประเทศทาง ตะวัน
ออกมักมีความนิยมยินดี ไปในทางชอบแต่รูปภาพจิตรกรรมและ
รูปปั้นรูปหล่อที่เป็นศิลปะเหมือนกับของจริงตัวจริงใกล้ๆ เข้าไป
ราวกับเป็นรูปถ่าย แต่อาศัยด้วยการศึกษาทางศิลปะ ใครๆก็อาจ
บรรลุความรู้สักรู้ค่าของศิลปกรรม อันมีคุณสมบัติเกี่ยวกับ
ความรู้สักอันเป็นอารมณ์สะท้อนใจทางพุทธิ ญาณว่ามีค่ายิ่งกว่า
ศิลปกรรมที่มีคุณสมบัติเหมือนกับของจริงตัวจริง

โดยเหตุที่รู้ สักเห็นว่า ประชาชน ชาวไทยเรา เป็นผู้สนใจ
ศิลปะและเป็นที่รู้ช้อย่าว่าเป็นสิ่งสำคัญแก่ประเทศไทย ในอันที่
จะส่งเสริมศิลปบัจุบันให้คลี่คลายก้าวหน้าให้มากที่สุด เพื่อ
ให้ประเทศไทยมีความ เสมอใกล้เคียงกับ ประเทศอื่นในตะวัน
ออก กรมศิลปากรจึงจัดให้มีการแสดงศิลปกรรมเป็นงานประจำปี
เพื่อให้มหาชนได้เห็นความเจริญก้าวหน้าไปตามสมัยของศิลปินชาว
ไทย กับทั้งจะได้มีอุปนิสัยเป็นบัจจับรู้สัค่าศิลปที่ดีต่อไป

ความเจตนาของกรมศิลปากรต้องการศิลปทางคุณภาพไม่ใช่
ทางปริมาณ เพราะฉะนั้นศิลปกรรมแต่ละชิ้นที่นำมาแสดง จึงมี
คณะกรรมการเป็นพิเศษ ประ กอบด้วยผู้ ทรงคุณเป็น ศิลปิน เป็นผู้
เลือกคัดแล้วทั้งนั้น เพราะฉะนั้นการแสดงศิลปกรรมสำหรับชาติ
ที่กล่าวนี้ จึงมีแต่ศิลปผลิตภัณฑ์ชั้นดีที่สุดของศิลปินชาวไทย
ใน พ.ศ. ๒๔๕๓

กรมศิลปากรจะหวังว่าศิลปกรรมทุกชิ้นที่ออก แสดงเป็นสิ่งที่
ที่ขบใจหรือนิยมยินดีของผู้ที่เข้ามาชมทั้งหมดก็หาไม่ ศิลปกรรม
เหล่านั้นอาจจะมีคุณค่าเกินกว่าที่จินตจิตใจของสมัยปัจจุบัน

ไปได้ และความจริงถ้าจะต้องได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่าง
ไร ก็เป็นการสมควรที่ได้ขั้ว และกรมศิลปากรก็ต้องการอย่างนั้น
ด้วยแต่ขอจะขอชี้ให้ทราบว่า ศิลปแบบปัจจุบันทั่วไปในโลก
ได้ผลออกจากแบบแผนของเก่าที่ต่อเนื่อง ประเพณีนิยมกันมาเป็น
การสำแดงออกของศิลปะเฉพาะบุคคลในทางความรู้สึกนึกเห็นและ
ทางเทคนิค ทุกวันนี้ศิลปินแต่ละคน ได้รับการบรรณาการใจ
(inspiration) จากอารมณ์สะเทือนใจ (Emotion) ที่ประสบอยู่
ทุกวัน แล้วลอกเอาความรู้สึกเป็นอารมณ์สะเทือนใจเหล่านั้นออก
มาแปลเป็นความหมาย (interpretation) ของตนเอง หาใช่เอา
ตามความหมายที่สืบเป็นประเพณีกันมาไม่

ความจริงการแปลความหมายจากสิ่ง ธรรมชาติเหล่านั้นอันเป็น
ความคิดเห็นส่วนตัวที่ปรากฏอยู่ในศิลปกรรม เรงขึ้น ออกจะ
มีลักษณะเป็นนามธรรมมากไปก็ได้ จนมีน้อยทวนหรือจะไม่มี
เลยก็ได้ ที่ไม่อาจจะเข้าใจความหมายของศิลปกรรมนั้น แต่
เพราะเหตุที่ ประเทศ ไทยยังไม่ก้าวหน้าไปไกล มาก ถึง อย่าง นั้น
อย่างไรก็ดี ศิลปกรรม ที่แสดง เหล่านี้แต่ละชิ้นก็ได้ดำเนิน
การสร้างขึ้นด้วยความจริงใจ จึงสมควรได้รับความสนใจจากท่าน
ทั้งหลาย เพราะศิลปกรรมที่ว่านี้อาจนำเอาความคิดเห็นใหม่ๆ มา
ประการ จากข้อใหญ่แห่งการประจักษ์แห่งศิลป มาให้ท่านก็ได้
อีกประการหนึ่งสิ่งที่เห็นแปลก อาจเป็นปัจจัยให้เกิดแสงสว่างแก่
ความคิดเห็นที่จะวิพากษ์วิจารณ์ของท่านก็ได้ และอาจนำท่านไปให้
ประสบพบเห็นขอบฟ้าแห่งแดนพุทธนิมิตอันใหม่อีกก็ได้

ข้อที่กรมศิลปากรใคร่จะขอแนะนำท่านผู้เข้ามาชมการแสดง
ศิลปกรรม คือ พยายามให้อรรถิพลของศิลปกรรมมีแก่ท่าน
ไม่ใช่เพราะด้วยศิลปกรรมนั้นมีลักษณะเหมือนของจริงกล่าวคือ
ลอกเอา ออกมา จาก ธรรมชาติ ของ จจริงหรือ ของอื่น อย่างใด ๆ
เหมือนอย่างไม่มีกระดูก แต่ว่าเพราะศิลปกรรมนั้น จะเป็น
รูปภาพจิตรกรรมหรือรูปปั้นรูปหล่อก็ตามที่ เมื่อดูแล้วมีอะไร
ลางอย่าง ออกมาสู่หรือเกิดความรู้สึกนึกเห็น ซึ่งพูด ไม่ถูกไม่

สามารถจะอธิบายได้ ชัดแจ้งว่าท่านมีหรือไม่มี สิ่งอะไรที่พูด
ไม่ถูกนั้นแหละคือ เป็นหัวใจอันแท้จริงของวัตถุที่วาดหรือปั้น
เป็นศิลปขึ้น

ภูมิประเทศอันเป็นทิวทัศน์ ไม่ใช่จะหมายความว่าแต่
ทุ่งนาป่าเขาเท่านั้น ยังมีความหมายมากกว่านั้น หมายความว่า
ว่าเป็นส่วนหนึ่งแห่งพิภพจักรวาล และถ้าศิลปินสามารถลอกเอา
ชีวิตจิตใจที่เป็นสาระของส่วนที่กล่าวนั้นออกมาเป็นรูปได้ รูป
นั้นก็ไม่ใช่ว่าเป็นรูปที่ลอกเอามาจากธรรมชาติเท่าที่ตาธรรมดา
มองเห็นแต่จะ เป็นรูปที่ ลอกเอาสาระสำคัญของธรรมชาติออก
มาที่เคี้ยว

คำอันแท้จริงของศิลปกรรม คือ มีคุณสมบัติซึ่งพูดไม่ถูก
ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ซึ่งทำให้อารมณ์ ของเรากลับสะเทือนเคลื่อนไหว
ไหว กล่าวคือเป็นส่วนของจิตใจของศิลปินนั้นที่ขั้ว นี้คือ
อำนาจแห่งอารมณ์สะ เทือนใจของศิลปินผู้เนรมิตสร้าง ซึ่งลอก
เอาลงไปในศิลปกรรมของเขาเหตุนี้จึงเป็นศิลปบริสุทธิ์ที่ทำให้
เกิดความรู้สึกยิ่งกว่าเห็นเฉยๆ

ก่อนที่จะจบอารมณ์บทข้อๆ เกี่ยวกับการแสดงศิลปกรรม
สำหรับชาติประจำปีที่สอง กรมศิลปากรจะผ่านเลยไปโดยไม่ได้
กล่าวชมเชยศิลปินชาวไทยของเราเสียไม่ได้ ศิลปินเหล่านี้ต่าง
ทำงานที่ขากลำบาก ขอมอบเอาความเสียสละไม่เห็นแก่ตน
อย่างหนักไว้ ก็เพื่อวัฒนธรรมแห่งชาติของเรานั้นเอง

รัฐบาลและเอกชนในประเทศอเมริกา ยุโรป อินเดีย
ญี่ปุ่นและจีน ข้อมีความสนใจใน "การประจักษ์แห่งศิลป"
คือ ศิลปกรรมทุกประการและความจริงศิลปกรรมที่นำออก
แสดงในงานของประเทศเหล่านี้ก็จำหน่ายขายได้เป็นจำนวนมากแต่
ในประเทศไทยเรา ศิลปินต้อง ใช้เวลา ใช้ เงินสร้างเป็นรูปปฏิมา-
กรรมหรือรูปจิตรกรรมขึ้นแล้วนำออกแสดงและได้รับวาจาสนับ
สนุนกระตุ้นน้ำใจมากมาย แต่รูปที่สร้างขึ้นก็ยังอยู่เพราะขายไม่

Rama IX Art Museum Foundation

ใครจริงอยู่จากอินโพเราที่กล่าวปลอมใจ อาจทำให้ศิลปินมี
จิตใจดีขึ้นไม่น้อย แต่ถ้าต้องการจะอุดหนุนจนใจศิลปินของ
เราจำเป็นจะต้องให้ ศิลปินของเราได้รับความเห็นใจจากราชการ
และเอกชน ด้วยการให้ผลในทางที่จะเป็นประโยชน์แก่ศิลปินได้
อย่างเห็นง่าย ๆ ให้ศิลปินเกิดกำลังใจเพื่อรู้สึกเห็นว่าผลแห่ง
ความเจริญก้าวหน้าทางศิลปอย่างหน้าอัสรรย ที่ศิลปินได้ดำเนิน
ไปแล้วเมื่อ ๒-๓ ปีที่ล่วงมานี้อาจนำชื่อเสียงเกียรติคุณยิ่งขึ้นไปให้
แก่วัฒนธรรมสมัยปัจจุบันของชาติเรานั้นเทอญ.

ราชพระนามและนามกรรมการ

ตัดสินการประกวดภาพ ในการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ

ประจำปี พ.ศ. ๒๔๙๓

พันโท หลวงรณสิดธิพิชัย อธิบดีกรมศิลปากร	ประธาน
หม่อมเจ้าหญิงพิไลเลขา ดิศกุล	กรรมการ
หม่อมเจ้าเฉลิมสมัย กฤดากร	กรรมการ
หม่อมเจ้าไชย จิตรพงศ์	กรรมการ
พระสกลกษัตริย์	กรรมการ
นายชาโตมิ	กรรมการ
นายจิตต์ บัวบอ	กรรมการ
นายศิลป์ พระศรี	กรรมการ

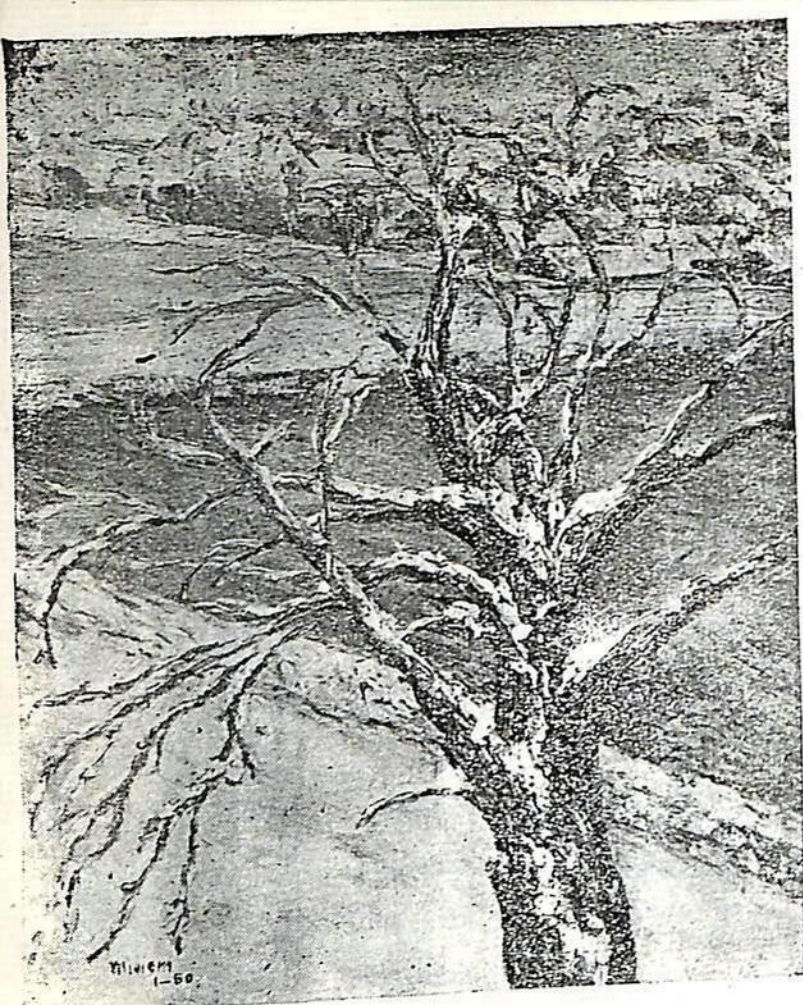
COMMITTEE

Luang Ronasiddhi Pijai Director-General of Fine Arts	
Department President	
H.S.H. Princess Pilai Leka Diakul	Committee
H.S.H. Prince Smai Chalerm Kridakorn	Committee
H.S.H. Prince Yachai Chitrabongs	Committee
Phra Saralaklikhit	Committee
Mr. Satomi	Committee
Nai Chit Buaboosya	Committee
Nai Silpa Phirasri (C. Feroci)	Committee

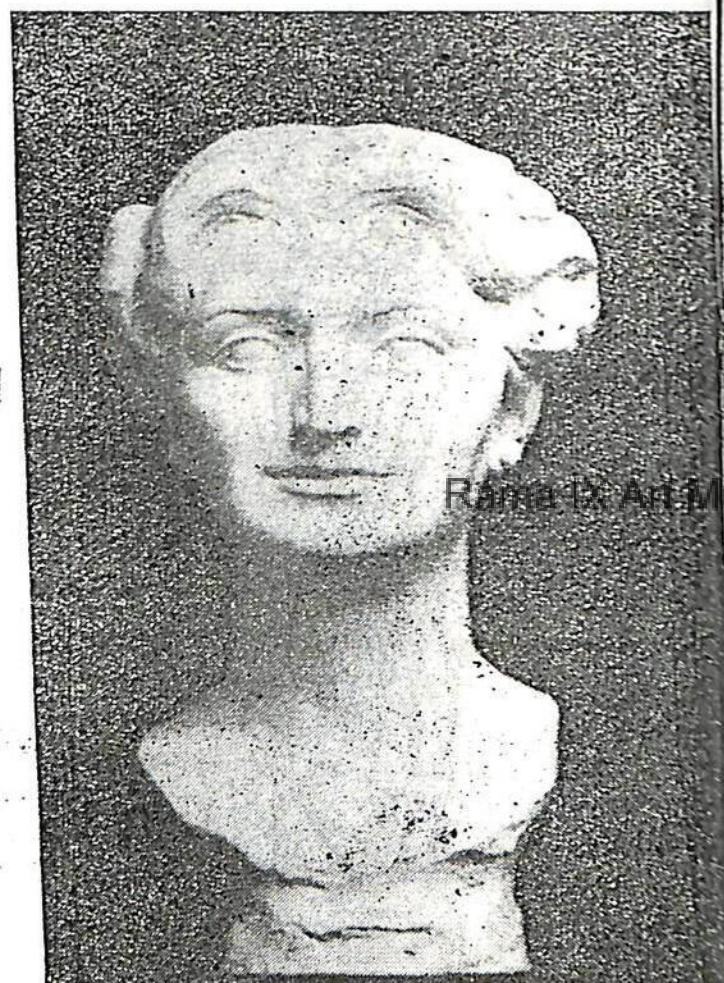
JURY

H.S.H. Princess Pilai Leka Liskul
H.S.H. Prince Yachai Chitrabongs
Phra Saralaklikhit
Mr. Satomi
Nai Silpa Phirasri (C. Feroci)
Nai Chin You-Di, Secretary

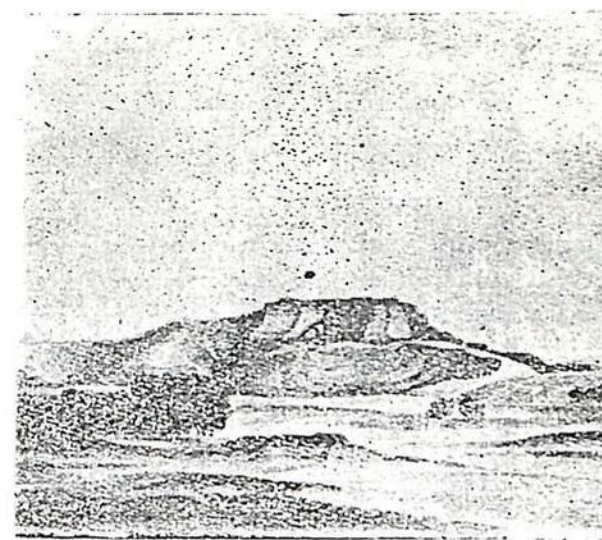
Rama IX Art Museum Foundation

“โคเปนเฮเกน” โดย นางมิเซียม ยิบ
“Copenhagen” by Mme. Misiem Yip •

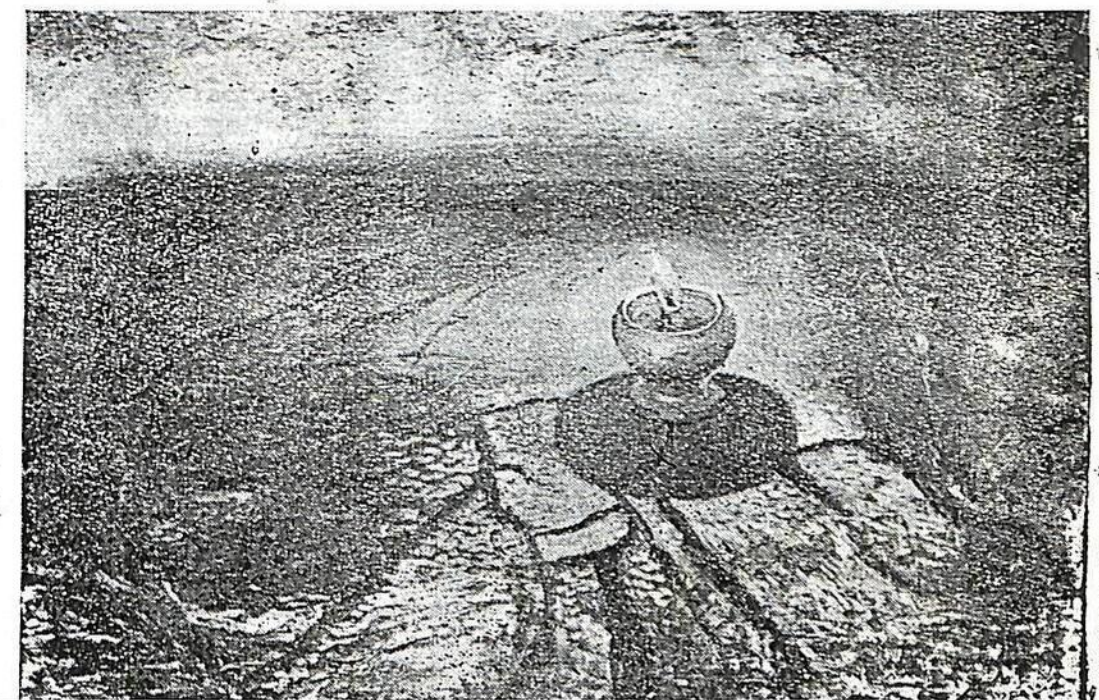
“นางซาโตมิ” โดย ศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี
“Mme. Satomi” by Prof. Silpa Phirasri

“สิงห์” ภูเขาสูงหนึ่ง แห่งอินเดีย
โดย ม.จ. การวิกจักรพันธ์
“SINGHA ” an Indian Mountain
by H.S.H. Prince Karawik Chakrabandhu

ความคิดคำนึง โดย ม.ร.ว. สาทิส (อายุ 7 ขวบ)
โอรส ม.จ. สมัยเฉลิม กฤดากร
IMAGINATION by M.R. Satis (Aged 7)
son of H.S.H. Prince Samai Chalerm Kridakorn

“แสงแห่งมนุษยธรรม”
โดย ม. ซาโตมิ
“LIGHT OF HUMANITY”
by M. Satomi

Rama IX Art Museum Foundation

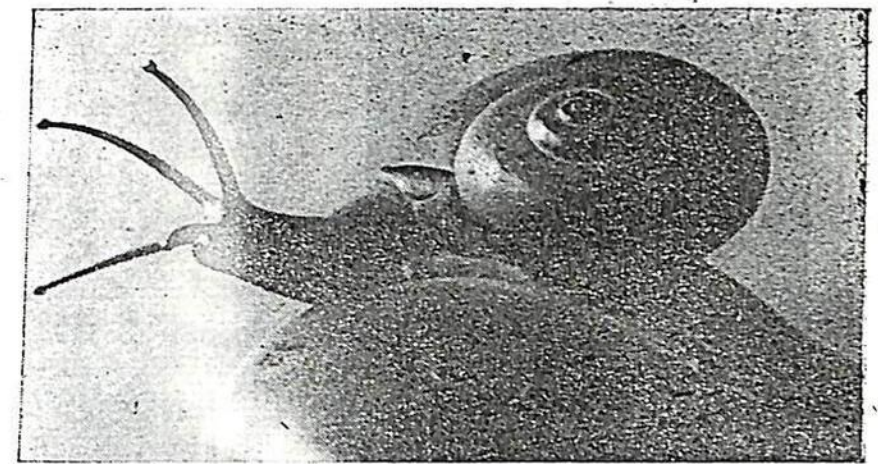
"ดินแดนแห่งความขี้มั่ง" โดย นายเขียน ยิมศิริ
"Land of Smile" by Nai Khien Yimsiri

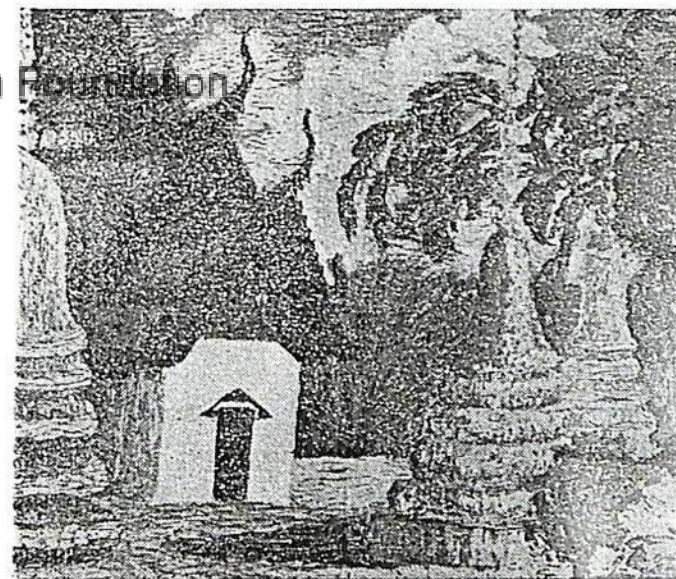
"ช่อมาลี" โดย นางโคลด สารสาสน์
"FLOWER" by Mme. Claude Sarasas

"ใต้ร่มเงาสาวิตร" โดย นายสนั่น ศิลากร
"Shade of the Bo-tree" by Nai Sanan Silakorn

"สัณเฑาะว์แห่งความเพียร" โดย นายสิทธิเดช แสงหิรัญ
"SNAIL" by Nai Sitthidet Saenghiran

"ทางสวรรค์" โดย นางมาร์กีย์ เกวท
"Way to Heaven" by Mme. Margie Quate

“รำไทย” (งาช้าง)
โดย นายชิต ไร่บุญประชา
“Rhythm of Siamese Dance”
by Nai Chit Rien Prachar

“จากแบบหญิง” โดยนายเฟื้อ ทองอยู่
“STUDY” by Nai Fua Tongyoo

“บุตร-ลพ” โดย นายสมิท ดิษฐพันธ์
“Rama's Sons” by Nai Sanit Disatapundha

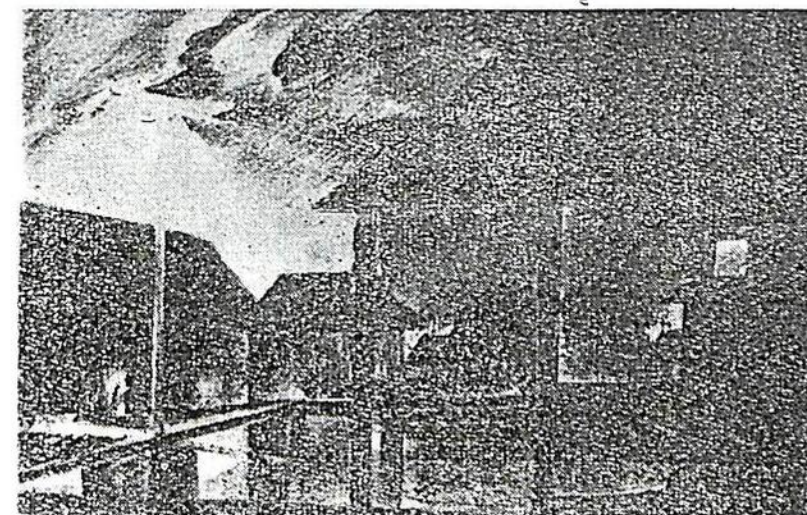

“เสร็จสง” โดย นายแสวง สงฆะมณี
“After the Bath”
by Nai Sawaeng Songmangmi

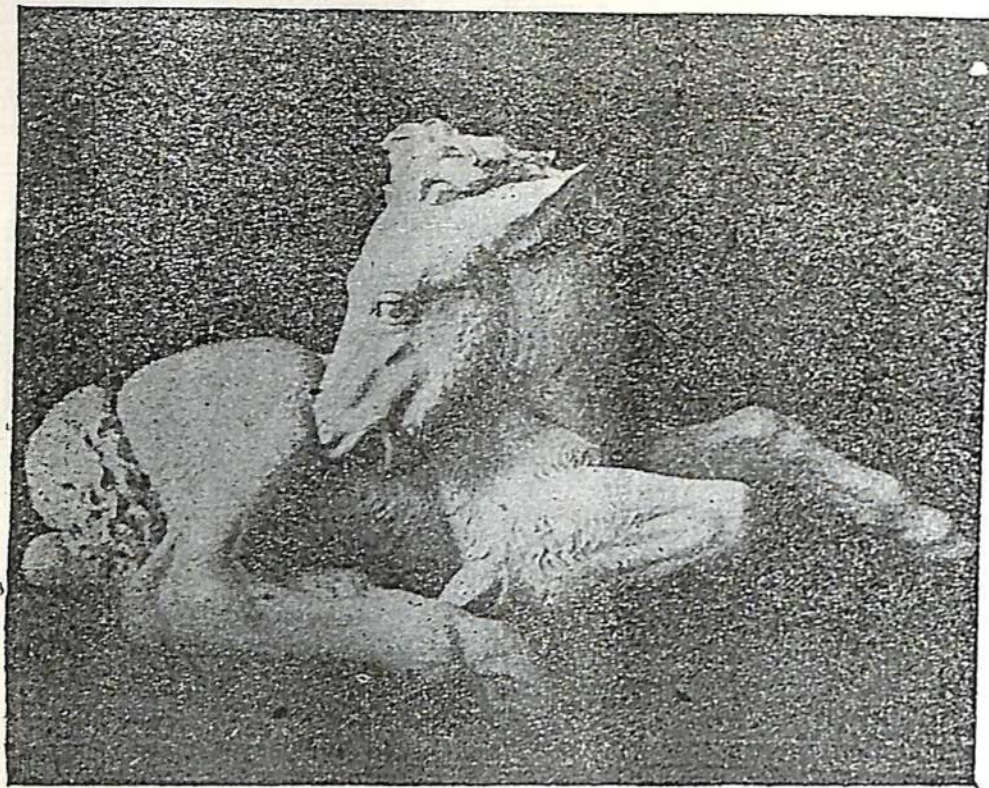

ฮอนโนลูลู
โดย นางมิเซียม ยิบ
“Honolulu” by
Mme. Misiem Yip

Rama IX Art Museum Foundation

“ฟ้าแลบ” โดย นายสวัสดิ์ ทันติสุข
“LIGHTNING” by Nai Sawat Tantisuk

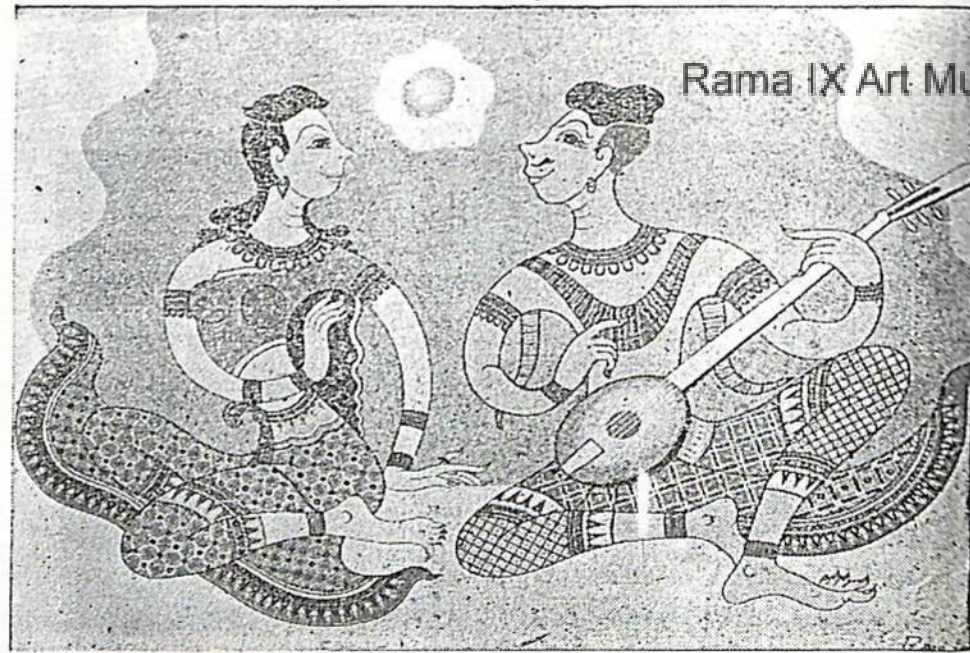
“ลูกม้า” โดย นายไพฑูรย์ เมืองสมบูรณ์
“COLT” by Nai Paitun Muang Somboon

“ลูกสาว” โดย นางจกมล กำจัดโรค
“My Daughter”
by Mrs Chongkol Kamchadrok

“ห่มไฟห่อทอง”
โดย นายวิชิต เชาว์สังเกตุ
“Buddha” by Nai Vichit Chaosang

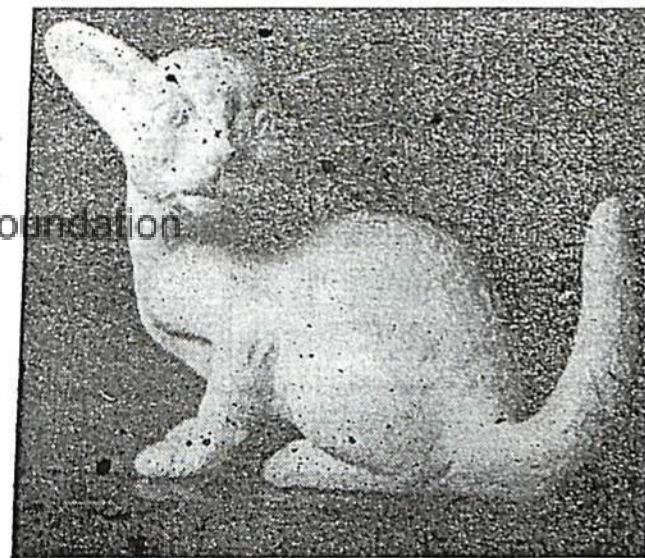
“เมื่อราหุพบจันทร์” โดย นายประสงค์ ปัทมานุช
“ECLIPSE OF THE MOON” by Nai Prasong Patmanuch

“ม.จ. ยายใจ” โดย นายเขื่อน ยิมศิริ
“Prince Yachai” by Nai Khien Yim Siri

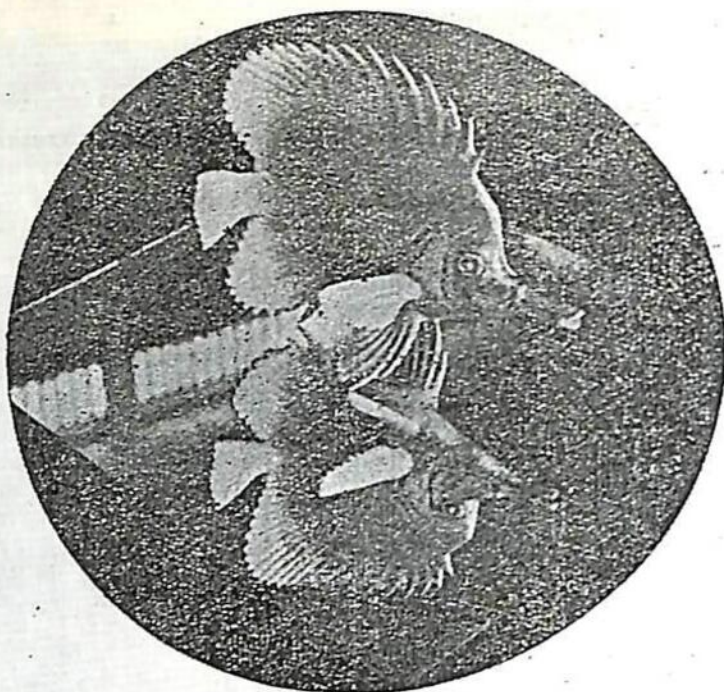
“ขุคมืด” โดย นายประจักษ์ อรุณชาติ
“Black Beliefs” by Nai Prajura Uruchadha

“ลูกแมวไทย” โดย นายไพฑูรย์ เมืองสมบูรณ์
“Siamese Kitten” Nai Paitun Muang Somboon

Rama IX Art Museum Foundation

"มัจฉา"
โดย
นายโพธิ์ชัย เมืองสมบูรณ์

"FISH"
by Nai Paitun
Muang Somboon

"แม่กับลูก" โดย นายเกษม สุวงศ์
"Mother & Child" by Nai Gzem Suvonza

"ข้างเขียน" โดย นายสวัสดิ์ ตันติสุข
"Self Portrait" by Nai Sawat Tantisuk

"แสงเพชร" โดย นายเฟื้อ ทองอยู่
"Reflex of Precious Stones" by Nai Fua Tongyoo

"เธอมีลูกแล้ว ๓ คนแล้ว"
โดย นายเปล่ง โคมลจันทร์
"She had three Children" by Nai Pleng
Komol Chantra

"ส่อนก้างวล" โดย นายบัณฑิต พลวงศ
"SIESTA" by Nai Banchob Plavongse

